

Volhardend gebed

Liturgiesuggesties:

Gezang 428: 1 en 4

Psalm 72: 7

Apostolisch vermaan: Romeinen 8: 31-39

Psalm 72: 4

Psalm 65: 1

Schriftlezing: Handelingen 2: 41-47

Psalm 68: 16 (OB)

Na verkondiging: Gezang 305: 1 en 2

Tijdens viering avondmaal: Psalm 146: 1, 3, 4 en 8 (OB)

Psalm 107: 1

***

Gemeente van onze Here Jezus Christus, broeders en zusters, jongens en meisjes,

Wat was die eerste gemeente toch een geweldige gemeente.

Een gemeente met allemaal blijde mensen.

Mensen die - met de eenvoud die hen eigen is - kinderlijk geloven in de beloften van God.

Een gemeente ook van doorzetters.

Een volhardende gemeente.

Ze volharden - schrijft Lucas -

* bij het onderwijs van de apostelen;

* bij de onderlinge gemeenschap;

* bij het breken van het brood;

* en ... bij de gebeden.

Bij die laatste eigenschap van de gemeente: de volharding van het gebed ... wil ik vanmorgen een moment stilstaan.

Want wil je de zegen van het avondmaal ontvangen ... dan moet er gebeden worden.

Wil je, dat je geloof - door het sacrament van brood en wijn - gesterkt zal worden, ...

dan zul je daar God gelovig om moeten bidden.

*

Het gaat dus, broeders en zusters, jongelui, rond de viering van het avondmaal om volhardend gebed.

Da's een gebed dat niet ophoudt.

Da's een gebed dat je leven lang doorgaat, dag in dag uit.

Een gebed, waarin je God vraagt of Hij - door Zijn Heilige Geest - de beloften van het evangelie aan je hart wil toe-eigenen.

Want we kunnen wel volharden bij het onderwijs dat de Bijbel ons geeft.

We kunnen wel elke zondag twee keer naar de kerk komen om te luisteren naar de uitleg van Gods Woord.

Maar dan moeten de beloften, die God ons in Zijn Woord geeft, wel 'landen' in ons hart en in ons leven.

Dat laatste - we noemen dat de toe-eigening van het heil - dat is nou het werk van de Geest van Pinksteren.

Het werk van de Heilige Geest in ons.

Want de Geest doet mij ervaren en geloven, dat Gods beloften van vergeving en verzoening en vernieuwing, ... ook voor mij persoonlijk zijn.

En daar is gebed voor nodig.

Een eendrachtig, vurig en volhardend gebed.

*

“Zij dan, die zijn woord aanvaardden, ... bleven volharden bij de gebeden.”

Ziet u het al voor u?

Denk je eens in ... 3000 mensen in gebed.

Waar laat je die allemaal?

In die tijd.

Toen waren er nog geen voetbalstadions als de Arena in Amsterdam of de Kuip in Rotterdam.

3000 Mensen.

Volhardend in de gebeden.

Lucas schrijft in dit bijbelgedeelte, dat ze bijeenkwamen in de tempel.

Dat ligt ook voor de hand.

De tempel is vanouds de plaats waar gebeden wordt.

Het huis waar God onder de mensen wil wonen.

* Hanna, bijvoorbeeld, de moeder van Samuël ... als ze bidt om een zoon doet ze dat ... in het huis van God.

* Of neem de Psalmen van David en anderen.

Liederen die gezongen, gebeden werden in het huis van de HERE.

* En als Jezus orde op zaken stelt en de geldwisselaars en de kooplui uit het tempelcomplex jaagt herinnert Hij zijn discipelen aan het feit dat dit een huis van gebed is: een Beth-Tefillah.

Bidden, doe je in het huis van God.

Natuurlijk ... je kunt ook bidden thuis en op school en op je werk en onderweg.

Maar bidden doe je in de allereerste plaats in het huis van God: in de kerk!

Samen met elkaar.

Als gemeente van Jezus Christus.

*

Wat is dat dan bidden?

En hoe doe je dat dan?

Is dat aan God vragen wat je graag wilt?

Zoiets van je verlanglijstje aan Hem voor leggen?

Of is bidden iets anders?

Iets meer?

Iets wat meer diepgang heeft?

Bidden - als je het aan de kinderen zou vragen - dat is praten met God.

Heel eenvoudig.
Niet met moeilijke woorden.
Maar heel gewoon - alsof je praat met iemand die je kent.
Heel vertrouwd.
Met God praten, ... dat kan alleen als je Hem hebt leren kennen.
Hoe? Hoe leer je God kennen?
Door je Bijbel te lezen en het opnieuw te lezen.
Want in die Bijbel spreekt God - heel persoonlijk - tot een ieder van ons.
In die Bijbel laat God zien Wie Hij wil zijn voor mensen.
In de Bijbel laat God Zichzelf kennen tot in het diepst van Zijn hart.

Bidden, da's praten met God.
Praten met Hem, die je vanuit Zijn Woord hebt leren kennen.
Dan praat je over geloof.
Over je geloof dat een levend geloof is.
Een geloof dat groeit en bloeit.
Door het gebed krijgt je geloof de kracht om te groeien en te bloeien.

*

Ziet u, zie jij, die 3000 mensen nog?
Ze volharden in de gebeden.
Ze bidden voor zichzelf.
Of zij mogen groeien en bloeien in hun geloofsleven.
Of ze vervuld mogen worden met Gods Geest.
Of God zijn beloften in hun levens wil toe-eigenen.

Ze bidden ook voor anderen.
Voor hen, die buiten de kring van de gemeente staan.
Of God hen binnen de familie van de Here Jezus Christus wil brengen.
Of de Heilige Geest ook in hun vrienden het geloof in Gods beloften wil schenken.
Of God de kinderen op de weg van Zijn Koninkrijk wil houden.

Ze bidden daar in die eerste gemeente ook voor de wereld waarin ze leven.
In die tijd is dat een wereld die geregeerd wordt door een keizer in Rome.
Een wereld, waarin de laarzen van romeinse soldaten over de straten van het Romeinse Rijk marcheren.
Een wereld van oorlog en geweld, van vervolging en onderdrukking.
En ze bidden God om vrede, om shalom.
Om gerechtigheid.
Om de komst van Zijn vrederijk.
"En zij volharden bij de gebeden."

* * *

"En zij loofden God."
Dat is het tweede waar ik vanmorgen even aandacht voor wil vragen.
Want als je straks het avondmaal gaat vieren ...

Als je het gebroken brood en de ingeschonken wijn als zichtbare tekenen van Gods beloften je toe-eigent ...

Dan kan het niet anders dan dat je God gaat loven.

God loven, lofprijzen, om wat Hij voor jou -zondaar- heeft gedaan.

God lof prijzen om Zijn grote daden in de Here Jezus Christus.

“En zij loofden God.”

Hoe?

* Door hun aanwezigheid in de samenkomsten.

* Door hun gebeden en dankzegging.

* Door hun blijdschap.

* Door hun eenvoud van hart.

* Door hun opgeruimdheid.

* Door hun onderlinge liefde.

Kortom, door hun hele levenshouding loofden zij God.

Dan kan ook niet anders, broeders en zusters, jongelui.

Als je vol bent van de Heilige Geest kun je niet anders dan God loven en Hem prijzen.

Als je vol bent van de Geest van Pinksteren dan móet je leven wel één danklied worden.

Een danklied voor wat Jezus Christus in je leven heeft willen doen.

Een lof-offer.

Bidden en danken.

Onlosmakelijke horen die twee bij elkaar.

Het avondmaal vieren ... dat kan niet zonder gebed.

* God, de Vader vragen of Hij je geloof wil versterken.

* Jezus, de Zoon vragen of Hij in je hart wil wonen.

* De Heilige Geest vragen of Hij je leven tot een lof-offer voor God wil maken.

*

Maar dan héb je daar om gebeden.

En dan hoor je straks de uitnodiging om aan tafel te gaan.

En dan toch zit je met zo'n leeg gevoel van binnen.

‘De dominee heeft het wel mooi gezegd maar ...’

‘Hoe kan ik nou God loven en prijzen?’

Ik moest denken aan iets wat in mijn vorige gemeente gebeurde.

Zomaar onverwacht - overleed Olga, een jonge vrouw van 25 jaar overleed.

Er was een slagader in haar hoofd gesprongen.

Na een paar spannende dagen tussen hoop en vrees bracht de Here haar bij Zich thuis.

Weet u wat toen haar ouders en haar verloofde op de rouwkaart schreven?

‘God vervult niet al onze wensen, wel zijn beloften!’

En zo is het ook.

Mensen kunnen zo geweldig in God teleurgesteld zijn.

Ze hebben Hem gebeden - met volharding - en hun wensen werden niet vervuld.

Om geloofszekerheid.
Om geloofsblijheid.
Maar 't bleef nog zo donker in hun hart.
Best wel moeilijk.

Broeders en zusters, jongelui, God vervult zijn beloften!
Dat is vast en zeker.
Daar mag, daar moet je je geloof op bouwen.
Niet op je gevoel, niet op je geloofservaring.
Op Gods beloften alleen.

3000 Mensen in Jeruzalem hielden God biddend aan zijn Woord.
En God vervulde hen met Zijn Geest.
Want dat had Hij hen beloofd!
D'r gebeurde nog veel meer in die gemeente - daar wil ik straks nog wat over zeggen.

Maar voor nu: Bidden.
Gelovig bidden.
Pleiten op Gods beloften.
Met volharding.
Zonder ophouden.
'God vervult niet al onze wensen,
wel zijn beloften!

Amen.

Tafel 1 vers 41

“Zij dan, die zijn woord aanvaardden, lieten zich dopen en op die dag werden ongeveer drie duizend zielen toegevoegd.”

Het is Pinksteren geweest.

In de tekenen van wind en vuur heeft God van Zich laten horen.

Petrus heeft gepreekt.

Vanuit de Schriften van - wat wij noemen - het Oude Testament heeft hij de Joden van Jeruzalem, vrome mannen uit alle volken onder de hemel, onderwezen dat de grote dag van de HERE komt.

En dat Jezus, de man van Nazareth, door de handen van wetteloze mensen aan het kruis genageld en gedood, ... door God is opgewekt.

‘Daar zijn wij getuigen van!’

”Bekeert u en een ieder van u late zich dopen op de naam van Jezus Christus, tot vergeving van uw zonden, en gij zult de Heilige Geest ontvangen.

Want voor u is de belofte en voor uw kinderen en voor allen, die verre zijn.”

Diep in hun hart worden drie duizend vrome Joodse mannen door deze preek getroffen.

Zij aanvaardden Gods beloften.

Eigenen het zichzelf toe.

En laten zich dopen.

Geloof vraagt om een beslissing.

Niet alleen toen, ook nu.

Als God spreekt ... vraagt Hij om een antwoord.

Zijn beloften ... vanmorgen, zichtbaar en tastbaar in brood en wijn, kunnen alleen in geloof met een dankbaar hart worden aanvaard.

“Neemt, eet en geloof ...”

Tafel 2 vers 43

“En er kwam vrees over alle ziel en vele wonderen en tekenen geschiedden door de apostelen.”

Wanneer God handelend ingrijpt ...

Wanneer God op aarde komt optreden ...

is er vrees, huiverende eerbied, ontzag en schroom.

Wat een kracht, gemeente, heeft de Geest van Pinksteren.

De Heilige Geest die eerst Jezus, de man van Nazareth, bezielde ... bezielt nu zijn leerlingen.

Er is ontzag voor wat er in de gemeente gebeurt.

3000 Man - God heeft in hun levens ingegrepen.

Wat een kracht openbaart zich niet in die eerste gemeente.

Er is ook ontzag voor wat er buiten de gemeente gebeurt.

“En vele wonderen geschiedden door de apostelen.”

“En er kwam vrees over **alle ziel** ...”

Wie daarmee bedoeld worden?

Ik denk dat Lucas daarmee zowel de mensen die binnen als die buiten de gemeente staan daarmee op het oog heeft.

In het volgende gedeelte beschrijft Lucas - de arts - een genezingswonder.

Een man, van zijn geboorte verlamd, bedelt om wat geld bij één van de toegangspoorten van de tempel.

Petrus spreekt dan - op gezag van Jezus Christus, de man van Nazareth, één woord: “Wandel!”

De reactie van de mensen is er één van verbazing en ontzetting.

Als God handelend ingrijpt ... is er vrees, huiverende eerbied, ontzag en schroom.

Best wel opmerkelijk hoe de kracht van Gods Geest niet alleen mensen binnen, maar ook mensen buiten de gemeente raakt.

Tafel 3 vers 44

“En allen, die tot het geloof gekomen en bijeenvergaderd waren, hadden alles gemeenschappelijk.”

Centraal in die eerste gemeente staan de grote verbondenheid en de liefde voor elkaar.

Er is een sterke gemeenschapszin.

Concreet wordt dat in de praktijk gebracht:

- * men zegt niet meer dat iets zijn eigendom is;
- * men heeft alles gemeenschappelijk;
- * men verkoopt eigendommen;
- * men brengt de opbrengst bij de apostelen;
- * ieder krijgt uit de opbrengst al naar hij behoefte aan heeft;
- * resultaat is dat er geen armen in de gemeente zijn;
- * o ja, er is geen verplichting tot verkoop van eigendom.

Opvallend trouwens in vers 44 zijn de woordjes: “allen” en “alles”.

“En **allen**, die tot het geloof gekomen waren ...”

Allen, dus niemand uitgezonderd.

“hadden **alles** gemeenschappelijk.”

Alles, dus niets uitgezonderd.

Er wordt - over de uitleg van dit vers - verschillend gedacht.

Ik zal u daar vanmorgen niet mee vermoeien.

Wat ik wel wil onderstrepen is de grote zorgplicht die men voor elkaar heeft.

Een zorgplicht die - in een tijd waarin er geen sociale voorzieningen waren - opmerkelijk genoemd mag worden.

Ook hier draait alles weer om het woordje **geloof**.

Geloof is de bron waaruit de liefde voor elkaar voortkomt.

Ook hier werkt weer de Heilige Geest.

Want geloof en liefde zijn de kostbaarste geschenken die de Geest aan mensen uitdeelt.

Br. en zr's, bidt daarom. Met volharding.

Dat je persoonlijk en dat we als gemeente ... samen mogen groeien in geloof en in liefde.

Tafel 4 vers 47b

“En de Here voegde dagelijks toe aan de kring, die behouden werden.”

Van 120 naar 3000 naar een gemeente wereldwijd.

Een verbazingwekkende groei.

Het is geen mensenwerk.

Het is Gods eigen werk!

“En de **Here** voegde dagelijks toe ...”

Weet u hoe die gemeente bij elkaar kon blijven?

Daar zorgde de Heilige Geest voor.

Het kostte natuurlijk best wel inspanning.

Je kunt lezen in het verdere verloop van het Nieuwe Testament hoe de satan, de duivel, telkens probeert om het zaad van onrust en verwarring in de gemeente te zaaien.

En hoe de tegenstander van God probeert om mensen los te weken van de gemeente.

De Heilige Geest zorgt ervoor dat Gods kerk op aarde kan blijven volharden.

Volharden: * bij het onderwijs van het getuigenis en het Woord;

* de onderlinge gemeenschap;

* bij het breken van het brood;

* en bij de gebeden.

Volharden.

Dat is letterlijk: Er onder blijven.

Als de peilers, die de delen van een brug ondersteunen.

Stevig gefundeerd in de beloften die God in zijn Woord ons heeft gegeven.

Laten we, brs en zrs, j, daarom elkaar vasthouden.

Niet alleen 's zondags, maar ook door de week.

Dan gaat er ook kracht naar buiten uit.

En laten we bidden dat de Here ook aan onze kring toevoegt:

hen die behouden worden.

Ds. Jan K.C. Kronenberg, Haarlem 17 juni 2001

! Graag een mailtje wanneer deze preek in een gemeente wordt gelezen. !